

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven

Kapitel II

Byen Avignon, Frankrig ~ 1342

Det var nu det fjortende århundredes Europa, og Avignon var selve hjertet af Det kristne imperium. Beliggende ved Rhône-flodens bredder var Avignon Vestens Babylon – byen vrimlede med handelsmænd og spåmænd, drankere og håndværkere, soldater og ambassadører, Jesabeler og tyve. Høje volde omringede byen, der skulle beskytte den mod invasioner udefra. Med så mange mennesker presset sammen inden for dens mure viste tilstrækkelig spildevandsbortskaffelse sig at være en skræmmende opgave, og en ubehagelig lugt hang over den indesluttede trafik som et usynligt, men ret håndgribeligt slør.

Ud af dette hav af stank tårnede *Palais des Papes* (Pavens Palads) sig op over landet. Bygget på en klippe, der blev kastet væk af Romerriget, tjente den truende struktur som hjørnestenen og pavelig trone for Den Hellige Stol. Det enorme gotiske slot stod som det største, der eksisterede. Det var en massiv dragelignende fæstning: befæstede mure, der var tolv fod tykke - komplet med brystværn, tårne og pileøjer. Det hængte af formationen, der strakte sig ud som et dobbeltpalads med to firkanter. I fløjene: massive sale, hvoraf den største og mest betydningsfulde er konsistorium, konklave,

banket- og skatkammerhaller. I dens indre: en stor kælder, der tilsyneladende husede utallige liter vin udvundet fra bølgende hektar af pavelige vinmarker og lagret i rækker af enorme træfade. I dens hjerte: helvedesagtige ildsteder, der cirkulerede titusindvis af brød om dagen og nærede Avignons babylonske skat. Pavepaladset var intet mindre end et middelalderligt monster skaleret til storblåede proportioner - udyret stod kolossalt.

Inde i paladset var de vridende indvolde af korrupsion, rigdom, siddende uretfærdighed, magt og stor autoritet, der uophørligt rullede og trak sig sammen. Uundgåeligt vrirlede slottets korridorer med kardinaler og kurieembedsmænd, pavelige vagter og væbnere, rådsmedlemmer og lovens mænd, konkubiner med ydmyge blikke, riddere og deres herrer, besøgende dignitarer og deres eskorter, herunder fornemme slægtninge og pavens private entertainere.

Under pave Benedikt XII's regeringstid tjente 24 kardinaler i kardinalkollegiet . I kollegiet var kardinal Blasi dens ildulv, som de fleste af støttespillerne ikke kunne lide. En af de yngste kardinaler, Jean-Francois Blasi, var en mand med et godt helbred, høj i stående stilling og blond hår. Hans mest bemærkelsesværdige træk, foruroligende nok, lå i hans øjne – tilsammen et klart brunt øje og et blindt, mælkeagtigt øje, der var værdigt til en djævels gensyn. Kun få af kardinalerne tolererede hans selskab uden for formelle forpligtelser. Men for Blasi var et par stykker alt, hvad han behøvede – disse kardinaler med tilstrækkelig indflydelse i den indre kreds til at tjene hans behov. For det meste var de seniorkardinaler, der også tjente i pavepaladset som tilsynsmænd.

Det var standardpraksis i Avignon, at kardinaler af højere status fik til opgave at føre tilsyn med forskellige fløje, sale, kapeller og paladsets grund. I årevis var Blasi tilsynsførende for den store kælder. Det store kammer var en underjordisk gang, gravet i 1337, og som strakte sig over hele længden af fløjen, der husede konklavesalen ovenover. Det. Dette enorme underjordiske hvælv indeholdt hundredvis af krydrede tønner, der lagrede nogle af de fineste vine i Europa. Blasi var ansvarlig for næsten alle aspekter af deres produktion, fra drue til tønde, inklusive den efterfølgende opbevaring og opbevaring af vinene. Generelt betragtet som en udnævnelse af stor betydning, var vingården ansvarlig for en god del af pavedømmets årlige indtægter.

Således betragtede de fleste Blasi omkring paladset som 'Vinernes kardinal'.

Desuden vidste enhver kender, at det at blive venner med Blasi var det samme som at blive venner med den store kælder. Den sene og grusomme kardinal Raulin Toussain, tilsynsførende for paladsets spisekammer og Boteillerie (Flaskelageret) og den meget overvægtige, men sarte kardinal Lilo Julin,

køkkenmester og festsalen, var der to, der betragtede sig selv som epikurer, og som hver især havde sørget for at dyrke venskabet med vinkardinalen. Blasi vidste godt, hvorfor disse to bejlede til ham, men der var ikke desto mindre iblandt dem, i det mindste et tydeligt tegn på kammeratskab.

I modsætning til det meget større kardinalkollegium bestod det apokryfe råd kun af tre kardinaler – kardinalerne Hadour Xavier, seniorrådsmedlem; Avit Basiliste, den ældste og mest skrøbelige, og Edmard Lean, den yngste og senest udnævnte af lig. Kardinal Xaviers tjeneste sluttede med fundet af hans nøgne og halshuggede lig. En bondedreng opdagede hans jordiske rester i et krat langs en vej vest for Avignon. Spredt i krattet omkring ham lå resterne af hans vagter, deres lig ligeledes besmittede. Hans mord forblev en gåde. Før rygterne om mordene forsvandt, døde pave Benedikt også. Selvom flere kardinaler insisterede på, at Benedikt var blevet forgiftet, og at rækken af mord på en eller anden måde var en del af en større politisk sammensværgelse, blev sådanne spekulationer aldrig underbygget. Blasi var tættest på de pavelige vine - og ovenikøbet en tyran - mistænkte mange ham for forgiftningen, men ingen var dristige nok til nogensinde at konfrontere ham for hans hidsige temperament.

Mindre end to uger efter Benedikts statsbegravelse valgte det franskdominerede konklave i hast endnu en franskmand, Pierre Roger de Beaufort, som var den femte i arvefølgen til pavedømmet i Avignon. De Beaufort blev døbt Clemens VI. De fleste af de sædvanlige dignitarere var til stede ved valget: kardinalerne i kollegiet og koncilet, generalsekretæren, generalvikaren og viceregenten, de øverste pavelige embedsmænd i kongeriget Napoli, de mere fremtrædende biskopper og alle de mange tilhængere, for hvis en forsamling krævedes. En udsending fra Philip VI af Valois, konge af Frankrig, var bemærkelsesværdigt nok fraværende, da han ankom for sent til at deltage i ceremonien.

Magten i dette valg lå åbenlyst hos Kardinalkollegiet. Imidlertid vidste kun få levende mænd, at den sande magt til pavelig overtalelse lå i hænderne på blot nogle få - nemlig Det Apokryfe Råd. Gennem århundreder havde Kardinalkollegiet udviklet sin rolle til et valgorgan i Kirken, der nu tjener den Hellige Kirke.

Se på samme måde, som ethvert parlamentarisk organ tjener sin overordnede organisation. I modsætning hertil var Det Apokryfe Råd et lille, tilsløret og bevidst uregistreret paveligt organ, der udøvede en autoritet, der let kunne konkurrere med kollegiets, kardinalernes og apokryfernes led intet herredømme udover Guds herredømme og var kun ansvarlige over for hans udvalgte repræsentant på jorden - Den Hellige Fader og Paven.

Apokryferne bestod af to forskellige niveauer - det Øvre og det Nedre Råd.

Det Øvre Råd bestod af paven og de kardinaler, som han udnævnte – som til gengæld overvågede abboterne og munkene i det Nedre Råd. Siden dets oprettelse havde medlemskabet af dette Råd varieret mellem 60 og 66 medlemmer, der hver især blev udpeget af det Øvre Råd. Udnævnelser til Rådet var på livstid; nye medlemmer fik kun ansvaret ved en eksisterende udpeget persons død. De to af de oprindelige tre kardinaler i det Øvre Råd – Basiliste og Lean – boede i Avignon, i en villa kaldet Château Rouge. Medlemmerne af det lavere råd var dog ligeligt fordelt mellem to ligeværdige og afsidesliggende klostre i baglandet mellem Frankrig og Italien. Disse var *Abbaye des Gardiens* (Vagternes Kloster), der lå i bakkerne i Auvergne-provinsen i Frankrig, og *Monastero del Cancellio* (Cancellio-klosteret), der lå i de afsidesliggende bjerge i Italiens Umbrien-provins.

Gardiens-klosteret i det nedre råd var underlagt sin residente abbed, Vonig, mens Cancellio-klosteret i Italien var underlagt sin residente abbed, Domingus. Begge abbederne i det nedre råd rapporterede kun til kardinalerne i det øvre råd, som til gengæld rapporterede i hemmelighed og udelukkende til paven. Disse isolerede klostre betragtede sig selv som benediktinere, men blev ikke styret i overensstemmelse med *det benediktinske klosterstyre*. De havde udvundet en orden for sig selv, som hverken var benediktiner, franciskansk eller cistercienser. I århundreder havde disse klostre... forblev adskilt fra klosterstyret og faldt under den apokryfe kirkes eksklusive kontrol. Kirken og dens to klostre, med dens agtede kred af tjenere, var udadtil en slags 'helligånd', som bevogtede det mest uhyggelige skelet af det pavelige kammer. Imidlertid undslap Lucifael få hemmeligheder - især Rådets .

Således, mens Lucifael lagde Asien øde med sin dødsånde, var hun lige optaget af Europa og bedragede to af dets nationer. Gennem ægteskab krydsede Frankrig og England kongelige blodslinjer. Kort sagt, en konge døde, og England havde retmæssigt krav på Frankrig - djævelen lå i detaljerne. Ikke desto mindre befandt de sammenfiltrede kongeriger sig i en blindgyde, og klokken ringede. Og fra dette kom Hundredårskrigen . Det allerførste af disse slag, et som skulle vise sig at være det mest forfærdelige i historien, udspillede sig på fransk jord og ville for evigt blive kaldt det blodige slag ved Crécy. Mange ville blive vidner til de rædsler, der fandt sted på den fugtige augusteftermiddag under slaget.

Crecy-en-Ponthieu ~ Nordfrankrig ~ august 1346

Kun rester af stormen var tilbage. Torden rullede mod vest, og lyn

sprang op i de fjerne bakker. En lysende sort ravn slog sig ned blandt de vindbøjne grene af et spredt egetræ og forstyrrede et par ramponerede blade. Dens sorte pupiller svulmede og trak sig sammen, kolde og mekaniske, som om en maskine styrede det tunge øje. Ravnens rokkede med hovedet og krabede ad den tilbagetrukne tordenhoved to gange, og så igen. Neden for egetræet piskede en kolonne af franske soldater hen ad en mudret, hullet vej.

Franskmændene – de fleste af dem bønder, hvis hænder var mere vant til at bruge økser og høtyvler end sværd – marcherede i krig gennem de gennemblødte bakker i Nordfrankrig. Deres nykronede *kong Filip VI* havde fortalt den engelske 'hund', *Edward III*, at Frankrig aldrig ville dele tronen med England, eller nogen anden for den sags skyld. Frankrig, erklærede Filip, var suverænt, og dets trone var kun hans. Som svar på Filips nonchalant krav, og fra da af fast besluttet på at afsætte ham, banede Edward vej gennem Frankrig og brændte hele landsbyer i dets kølvand. Han var fast besluttet på at påføre nok skade til at fremtvinge Filips fald – inden for sine egne rækker. Da nyheden om Edwards skamløse angreb nåede Filip, samlede han mange af de franske herrer for at marchere mod den invaderende ubudne gæst.

Filips våbenkald var så stort, at Edward, nu konfronteret med den massive franske styrke på sletterne over *Crécy-en-Ponthieu*, nægtede at gå i kamp med ham og flygtede nordpå mod Calais. Franskmændene var tillidsfulde og forventede meget af alt en hurtig sejr. Filips styrke var enorm og bestod af mange herrers hære – selvom de for det meste bestod af bønder, var de større end 35.000 og i antal overgået englænderne. tre mand mod én. De franske herrer og deres riddere var imidlertid let at skelne fra hæren af landmænd og handelsmænd: førstnævnte var velbesatte, bar bannere og var iført tung rustning, de havde adelsmænds stolte opførsel og den dystre beslutsomhed, der var karakteristisk for veteransoldater.

Lange sværd, køller og skjolde klirrede mod pansrede ridedyr; rækker af gedder vuggede blandt de ordnede kolonner af fodsoldater; armbrøstvogne slæbte sig over det hullede terræn. Tusind sadler knirkede; tusind heste blæste og stampede. Råbende kommandoer blev videregivet fra rang til rang, mens grupper af mænd sang sange om marker og høst, de havde efterladt. I den våde augustluft var krigens lyde et requiem for mænd, der marcherede stenhårdt mod deres skæbne. Selvom soldaterne var frække – idet de antog udsigten til en hurtig og afgørende sejr og tilfangetagelsen af mange engelske fanger – følte der en uro i dem, som den man finder hos nervøse svin aftenen før blodbad. Den fælles sindstilstand afslørede et tydeligt niveau af nervøsitet, affødte mere en ulegemelig forudanelse end nogen konkret anelse – en svag, men fuldstændig distraherende bevidsthed, der løb dybt gennem knoglerne – en følelse af forestående undergang.

Selv kamphestene opfattede dets indre marv; dog var det den samme lysende sorte ravn, der sad højt over slagmarken i det knudrede egetræ, der opfattede det bedst. alt—det var Djævelens usynlige tilstedeværelse og, i hendes selskab, en anden parat engel: *Døden*.

Midt i kolonnen af soldater gik to tungt pansrede riddere med pansrede heste skulder ved skulder. Over deres brystplader hang ærmeløse trøjer med identiske emblemer broderet. De samme insignier prydede deres sadeltæpper og skjolde. Ridderne red under Lord Amelet af Laons banner. De var brødre, adskilt af seks år, bærende våbenskjoldet og det fornemme herrenavn Blasi. Jean-Jacques og Jean-Rene var de yngste af de tre Blasi-brødre; den ældste af dem var Jean-Francois.

I modsætning til Jean-Jacques, en uhæmmet mand, boede Jean-Rene med sin kone, Alsa Blasi, og sin eneste søn, Michael Blasi, på et slot på den respekterede Blasi-egendom, der lå i den nordlige udkant af byen Reims. Udover godset boede Jean-Francois på et stort paveligt slot, Château Rouge, i Avignon. Han delte det toetagers slot med adskillige andre pavelige dignitarer, hvis overdådige lejligheder var samlet under ét tag.

Jacques bed det sidste stykke af et æble og kastede det mod sin brors hjelm. Hjulet ramte Renés hævede visir og smækkede det i. René snappede det op og blotlagde et bittert øjenbryn, men holdt stadig blikket fremadrettet. Jacques lo og lænede sig frem på sin hest for bedre at kunne se sin brors stædige udtryk.

„Kom nu, Rene,“ sagde den unge mand med et smil. „Latter løfter humøret før kamp. Jeg er ikke *Kong Edward, Le Petit!*“ Jacques tog et frisk æble op af en pose, der lå draperet ved siden af ham.

Rene svarede koldt: "Mændene er ikke forberedte på angrebet. De er trætte af marchen."

"Jeg skal jage englænderne ud i havet!" proklamerede Jacques og løftede sit æble i vejret. "Jeg skal proppe et æble i Edwards mund og kaste ham tilbage over havet. Og siden jeg er din venlige bror, Rene, skal jeg fange en engelsk væbner til dig," tilføjede han med et fnis, før han bed en klump af æblet.

"De skal positionere sig defensivt og være forberedte på angrebet," udtalte René .

„De skal være trætte som små piger,“ svarede hans bror. „De har set dages kamp.“ De skal kaste deres våben ned i overgivelse ved synet af vores store antal.”

"De skal ikke overgive sig. Både Edward og hans Sorte Prins er med dem. De skal forsvare dem til døden – du taler tåbeligt."

„De er trætte,“ insisterede den yngre mand. „De skal overgive sig. Du er tåben, Rene. Jeg skal minde tåben om, hvem han er, efter slaget; hvis der er en.“

"Du har ordrer, Jacques. Du skal følge dem, ligesom jeg. Hans Majestæts marskal har beordret, at hvert banner skal hvile, indtil mændene er friske fra en dags march."

"Se dig omkring, Rene. Se dem i øjnene – på deres humør! De skal ikke finde ro. Deres blod er varmt. De skal angribe; endda mod ordrer," svarede Jacques.

„Mange af disse mænd har aldrig smagt kamp, som vi har,“ mindede Rene ham om. „Og vi er bundet af ordrer – til Lord Amelet, og hvis banner vajer for Hans Majestæt,“ spyttede Rene. „Vi har ordre til at hvile. Vi må ikke bevæge os mod Edward, før vi har fået ordre til at bevæge os.“

De to mænd kiggede ud over den langsomt bevægende hær, mens en kort stilhed faldt mellem dem. Kolonnen syntes at strække sig gennem det ujævne terræn i en evighed foran og bag dem. Jacques vendte sig mod René, hans ansigt fortrukket af afsky, og sagde til sin bror: "Hvis disse simple mænd sætter deres liv for englænderne, de fleste uden skjold eller rustning, så skal jeg også ride og forsvare dem. Tro mod Frankrig, sådan skal enhver ridder også. Vi tjener Frankrig - disse mænd er Frankrig, og jeg skal forsvare dem!"

"Må jeg minde dig om, kære broder, at du svor en ed, under dødsstraffe, hvis den blev brudt. Og du kan for altid fratage Blasi-huset al ære. Denne dag vil dybt påvirke *enhver* Blasi, på godt og ondt."

Jacques stirrede fremad, som om han ikke hørte René.

"For pokker, Jacques," knurrede Rene og tog sin ansigtsbeskytter ned.

Til sidst spurgte Jacques: "Skal du også ride med France?"

Rene løftede sin visir og svarede: "Du har mistet al balance, Jacques."

Jacques skar en grimasse og gentog spørgsmålet. "Skal du?"

"Du er ingen ridder – måske en forbandet tåbe."

"Skal du så?"

"Jeg vil ikke bekende over for Jean-Francois, at jeg ikke var ved hans tåbelige brors side i kamp."

"Ja," sagde Jacques. "Det er som han sagde: Korset rider med os begge, eller med ingen af os."

„Det gør det sandelig,“ sukkede René. Han vendte sig mod Jacques og skældte ham ud. „Du giver mig ikke meget valg. Du nyder det, ikke sandt?“ René's rynkede pande forsvandt, og et tørt smil sneg sig ind i dets sted. „Jeg må ride med *Le Bouffon de France*. Lad det være sådan.“

Jacques klukkede og lænede sig mod sin bror. "Se dig omkring. Jeg kender mænds hjerter, Rene, ligesom du gør. Disse mænd vil ikke hvile, før de kaster *Le Petit* i havet. Sejren er allerede vores. Snart har vi Edwards hoved – og hans trone. Vis vores

Kardinalbroderens kors, så vi kan storme til sejr.”

René kastede æblet til side, tog sin hjelm af og trak en fin gylden kæde frem under brystpladen. Den bar den betydelige vægt af et ædelstensbesat krucifiks, der havde tilhørt hans ældre bror, Jean-Francois Blasi, og som siden var blevet velsignet af selveste den afdøde pave Benedikt XII. Francois havde insistet på, at René og Jacques skulle bære det i hvert slag. Som øjeblikket dikterede, var det René's tur til at bære Blasi-korset. Dette var en del af den sag, René følte sig tvunget til at slutte sig til sin bror, hvis Jacques angreb: Han ville ikke lade sin bror stå alene og uden korset i øjnene. Han ville heller ikke lade den franske hær kæmpe kampen alene, uanset hvor tåbeligt forenet den var. Over for sine landsmænd og sin bror var han lige dedikeret, om end på forskellige måder; begge ville han forsvare - begge ville han ære. René lænede sig ud over siden af sin hest og rakte korset til Jacques. Jacques kyssede det kolde metal og bøjede hovedet let i ærbødighed. Et tordenskrald gav genlyd over landskabet. Jacques lo og hilste det velkommen som et godt varsel. Over dem, i grenene på et lavt egetræ, Den lysende ravn bevægede sig med flagrende fjer. Den sprang fra sin plads ud i den nordvestlige horisont, mod englændernes hære.

„I den højeste Herres og Sankt Denis' navn,“ mumlede Jacques med stenhård strengthed. René satte sig op på sin hest og gentog den samme ærbødighed. Han satte krucifikset tilbage på sin plads på brystet og tog sin hjelm på. Ridende soldater løb ned ad kolonnen af hære og råbte: "Gør jer klar! Klargør jeres!" våben!" Kolonnen kastede sig ud.

Filips hær havde indhentet Edward, som nu ikke havde andet valg end at vende om og kæmpe. Den engelske konge havde stillet sine riddere og pikenmænd op på en bred bakke nær landsbyen Crécy, med bueskytter i rækkefølge bag og foran dem, og bønder ventende ved siden af flere heste bagtil. Edward holdt kommandoen inde fra en besat vindmølle på toppen af bakken.

I løbet af kort tid, mens den urolige og luftbårne ravn pilede mod nordøst, dækkede den et område af groft opdyrket jord og dykkede ned i et afsidesliggende krat, skjult af en spinkel højderyg. Fuglens lysende udseende lyste kraftigt op mellem tidsler og taks, og dens barske kald forskrækkede en ung engelsk bueskytte, der stod og lettede sig i læ. "Et uheldigt tegn på en uheldig dag," hviskede bueskytten og stirrede på raven - og det virkede som om fuglen så ham, så ind i og igennem ham, og dens unaturlige blik gennemborede hans sjæl. Han bøjede sig på knæ og klamrede sig til hovedet, som om han forsøgte at forhindre det i at eksplodere. Han pustede og stønnede og faldt sammen på jorden, før han døde. Fuglen

skreg og flagrede vildt, før også den faldt i døden og faldt ned i underskoven i en fjeragtig krampetrækning.

Den døde bueskyttes øjne sprang op. Han løftede sig fra jorden og scannede hul. Det hvide i hans øjne var vasket væk – skinnende og sorte som en ravns fjer. Han hentede en langbue, der stod støttet op ad en træstamme, og med et fuldt pilekogger slynget over ryggen forlod han lunden mere fyldt, end han var gået ind i den. Selv med sin blære tømt, var hans hjerte fyldt med den sorte ondskab, der kogte i hans uovervindelige bryst. Han brød gennem krattet til en stiv formation af næsten tusind bueskytter, der flankerede fem hundrede våbenskjolde. Formationen stod placeret på toppen af et punkt med udsigt over en lavvandet dal mod øst. Bagved dem, og mod vest ventede tusindvis af soldater i to perfekte firkanter. Bueskytten indtog sin plads i rækken.

Ligesom Jacques Blasi havde forudsagt, stormede den franske hær hensynsløst ind i kampen, før deres kommandører kunne holde dem tilbage. I dalen stormede en uorganiseret masse af råbende våbenmænd, spydmænd, genovesiske armbrøstskytter og beredne franske riddere mod den højbjerg, der var besat af englænderne. Der var ingen orden i kamphandlingerne, mændene slog hinanden til jorden i deres blodtørst, og nogle spiddede endda sig selv på sværdene med deres egne udygtige hænder.

På den engelske side af bakken passerede den sjæletømmede soldat mellem lange rækker af bueskytter, der holdt langbuer højt og trukket.

"Rolig! Hold!" brølede en autoritativ stemme.

De levende bueskytter, der så hans sorte øjne, strømmede tilbage, deres rækker bølgede fra hinanden som et delende Røde Hav.

Ramte hviskede mændene til hinanden: "Gå væk! Han er Djævelen i ham!" Ingen bevægede sig for at stoppe ham, da han vendte sig mellem rækkerne og marcherede ned ad højbjerg og efterlod englænderne og deres position bag sig.

„Bueskytte! Vend tilbage til din post!“ En brølende ordre lød bag rækkerne.

Stemmen var Lord Cliffords, sikker på sin kommandokraft, men bueskytten fastholdt sin langsomme, sikre kurs ned ad bakken. Bag den engelske formation, grå himmel brød sammen, og eftermiddagssolen gennemborede skyerne. Med solen bag englænderne stod de nærgående franske styrker blinde.

Fra sin plads blandt sine egne bueskytter kaldte jarlen af både Warwick og Oxford, "Lord Clifford, giv jeres bueskytte tilbage! Herrer, hold jeres mænd på målet!"

Djævleskytten gled en pil ud af sit kogger og trak den, uden at bryde farten, dybt ned i sin langbue. Hans sorte øjne lå rettet mod to klare pletter nær den fjerne ende af dalen.

"Bueskytte! Vend tilbage, eller blev fældet bagfra," krævede Lord Clifford. Bueskytten fortsatte ned ad bjergryggen, hans mørke skikkelse kastet i uhyggelig lettelse mod kaoset i fremrykkende franskmænd. Clifford førte sin hest fremad, efterfulgt af sin bannermand.

Han stoppede ved siden af en af bueskytterne og knurrede og beordrede den ensomme kriger til at sætte sig, hvor han stod.

"Bagfra, herre?" spurgte bueskytten uroligt.

"Jeg beordrer dig til at træde frem og slippe den mand! Gør det nu, bueskytte," hvæsede Clifford og gestikulerede rasende mod den tilbagetrukne skikkelse.

"Sandelig, herre." Bueskytten bukkede og bevægede sig til en fri position. Han trak en pil tilbage, testede vinden og sendte bodkin-pilen ned ad bjergryggen. Skaftet fløj lige og hurtigt, gennemborede den sjæleløse mands ryg og sprang frem fra midten af hans bryst. Den spiddede bueskytte holdt en pause et øjeblik og vendte sig derefter om for at se på bjergryggen. De engelske soldater så kun en sløring, da den døde mand vendte sig om for at se på dem – måske som om de ville hylde dem. Ingen så pilen flyve fra hans bue og op ad bjergryggen – så pilen gennembore øjet på Lord Cliffords unge bueskytte. Først da bueskytten faldt sammen på jorden, så de den sortfjærede pil stikke ud fra hans hoved. Djævleskytten vendte sig og fortsatte ned ad marken, ind i det brølende gab fra den franske angreb.

„Lad ham gå!“ spyttede Clifford og stirrede på den levende døde mand. „Bueskytter, find jeres mål! Vær klar på mit mærke!“

Alligevel var alles øjne rettet mod den ting, der stadig gik upåvirket mod den fremrykkende franske fjende og ubetænksom om den indsatte pil, der havde stukket dens torso.

Braget fra en primitiv engelsk kanon genlød over marken som den første hagl af pile. Det regnede ned blandt de angribende franskmænd. Mænd og heste faldt under pilenes angreb og forfærdede franskmændene. Pileskafterne havde en slags bodkin-pilespidser, nye til kamp. Bodkin-spidser var lange og tunge jernspidser, der kunne skære gennem rustning. De engelske langbuer var udkåret af tæt takstræ og udstyret med elastiske hampbuestrengene, der krævede et træk på hundrede pund eller mere, og slyngede denne ødelæggende nye pil med utrolig kraft. De franske ridders metalrustning gjorde ikke meget for at beskytte dem.

Da Philip så sine mænd i uorden og falde hastigt, beordrede han dem til at vende om og omgruppere sig. De ignorerede ordren, stormede forbi ham og løb gennem dalen som gale. De genovesiske armbrøstskytter befandt sig midt i en regn af langbueskafter. Også

Langt væk fra englænderne kastede de deres buer og flygtede. Da Philips bror, grev D'Alencon, så dette, beordrede han dem dræbt. Således faldt der den dag flere genovesere i kamp for deres franske kammerater end for de invaderende englændere. hær.

Den sjælløse bueskytte gik alene på den oprørte slagmark. Mænd og heste adlød instinktiv rædsel, som disse sorte øjne fremkaldte, og ingen ville nærme sig bueskytten, der bevægede sig rundt med tilsyneladende ligegyldighed for den pil, der gennemborede ham. Han trak en anden pil fra koggeret på ryggen, spændte den og slap den i én sikker bevægelse. Næsten tre hundrede meter nede ad marken stødte pilen ned i jorden mellem forbenene på Jean-Jacques Blasis hest. To genovesiske armbrøstbolte fandt nu deres mærke i den døde bueskyttes ribben, og en tredje spiddede hans lår. Alligevel forlod hans sorte blik aldrig sit mål, og pilene stoppede ham ikke eller bremsede hans hånd. Endnu en pil forlod hans bue, før den første var stille. Denne ramte ikke. Den flammede nedad i kraven på Jacques' rustning og gennemborede hans venstre lunge. Da han tumlede ned fra sin hest, blinkede en anden pil fra himlen; ved siden af ham hørte René et nedslående knæk, da hans eget ridedyr faldt sammen under ham. En sortfletet pil stak ud mellem dyrets øjne. Men den døde bueskytte var ikke udødelig. Lige da han affyrede endnu en pil, gennemborede en armbrøst hans hals, og han faldt endelig til jorden. René sprang op og løb hen til sin bror. Soldaterne skreg forbi dem, deres vanvittige angreb uformindsket.

René løftede Jacques' ansigtsbeskytter, løftede hovedet fra jorden og holdt det i sin arms bøjede arm. Hans øjne fyldtes med tårer; han vidste, at Jacques ikke ville forlade denne dal i live.

„Lad være, Rene,“ sagde Jacques, mens hans ansigt kæmpede mellem påtvungne smil og udtrykte smerte. „Jeg er faldet med ære.“ Han hostede på det boblende blod i sin ånde. „Jeg ønsker at – at omfavne vores kors – én sidste gang.“

René rev sin hjelm af, løftede hagen og rykkede i halskæden, indtil krucifikset væltede ned fra hans brystplade. Han fumlede med det og bragte korset hen til sin død. brors læber. Jacques kyssede den, og han smilede.

"Rene, når du dræber Edward, så bed den store *Jean-Francois-de-France* om at bede for mig," hviskede han. "Sværg på det."

"På min ære, Jacques. Og jeg vil ligeledes bede for dig, indtil jeg ikke længere har mere åndedræt." Rene svarede med en latter og et grådfald. Sådan var en gammel spøg blandt brødrene – den tåbelige titel, de havde drillet deres 'overdrevent seriøse' med ældre søskende: Francois de France. Da René skubbede korset tilbage under sit brystplade, sukede hans bror og døde i hans arme.

På den anden side af dalen bevægede Djævleskytten sig. Hans arbejde var endnu ikke færdigt. En tyk armbrøstskraft, der lå fastlåst i hans lår, brækkede af med et knitrende brag, da han rullede rundt og rejste sig på knæ. En regn af pile peppede hans lette rustning, men hans blod flød ikke; han strøg en pil og sendte den væk. Rene løftede sit ansigt mod himlen og jamrede i både sorg og trods, selv mens hans egen død fløj mod ham på sorte vinger. Helvedes pil strejfede mod jorden som en fordømt sjæl. Den skar Rene gennem ganen i hans skrigende mund, spiddede hans hjerne og kløvede hans kranium. Han skreg. Hans lig faldt ned over hans døde brors med et udtryk af rædsel i hans forvredne og blodige ansigt. Hans måbende øjne så ikke den genovesiske pil, der havde stukket den forbandede bueskytte gennem hans kranium. Bueskytten faldt og bevægede sig ikke mere.

Den engelske styrke havde bestået af cirka tolv tusind mand, hvoraf over halvdelen var bueskytter. Våbenbevæbnede mænd stod midt imellem to spredte flanker af bueskytter og dannede en præcis linje på cirka atten hundrede meter i længden. Den franske styrke talte 36 tusind. Bølge efter bølge - i alt femten - af angribende riddere stormede ind i den engelske piletragt, kun for at hobe sig op over deres døde og dem, der døde foran dem. Mellem de flygtende genovesiske armbrøstskytter, solen der blændede deres øjne, og de utrænede bønderes vanvittige skrig på slagmarken begyndte de franske s i fuldstændig kaos. Slagmarken lå fyldt med engelske pile, der stak ud blandt de faldne mænd og dyr som stive bygstængler. På korte ti timer var næsten en halv million engelske pile faldet ned fra den høje højderyg, og over seks tusind franskmænd og genovesere faldt døde. Det var sandelig en djævlendans – og en ond vals var det.

Heksetimen var over ham, da den sårede Filip trak sig tilbage. Han havde intet andet valg end at efterlade sine sårede, hvor de lå. To konger, som allierede med Filip, var faldet i den forfærdelige massakre; en af dem var den blinde kong Johan af Bøhmen. Filip havde ingen anden udvej end at trække sig tilbage. Alligevel tog Edward ingen fanger. Ved midnat bevægede hans søn, den sorte prins af Wales, sig under et mørkets dække, og med lange knive skar hans mænd halsen over på de sårede. I alt døde 6600 franskmænd og blot et par hundrede englændere i slaget. Det var et slag, som Lucifael var alt for involveret i fra starten. Æren var hendes; begge konger, Edward og Filip, var blot brikker i hendes langt større spil. Hun var den regerende dronning, og uforvarende dystede to tåbelige konger som gøglere foran hende.

Efter slaget gav Philip efter. Med hjælp fra to Avignon-kardinaler som mæglere blev der snart indgået en våbenhvile mellem Frankrig og England. Edward beholdt besættelsen af Calais, og Philip blev rasende. Englænderne havde fjernet ridderligheden fra

Kampens regler. Nærkamp, ansigt til ansigt konfrontation – en kamp, der sætter én på prøve menneskets dygtighed, kraft og mod mod andres – var blevet erstattet af, hvad der svarede til at spidde en fjende bagfra. Den engelske langbue var et slag i ansigtet på ridderklassen. Selvom franske riddere foragtede den – og kaldte den direkte fejhed – viste afstandskamp sig at være yderst effektiv for mindre hære, som Edwards. Og med Lucifaels indgriben havde krigens kunst ændret sig, og skumringen var faldet på over ridderskabets glansdage.

I desperation overvejede Filip at søge hjælp hos Pavestolen og dens enorme antal uddannede præster. Alligevel krævede han mere end bøn fra dem. Han havde brug for finansiering og et solidt modtræk til det engelske nye våben - den hurtigtskydende langbue og dens panserbrydende bodkin-pil. Han havde brug for nye strategier til at modvirke de uridderlige taktikker, som englænderne anvendte. Han søgte det afgørende modvåben og den definitive modstrategi, der kunne drive Edward ud af Calais og tilbage over Kanalen. Ikke desto mindre bevægede Lucifael sig mod alle troner, bittert ivrig, som en forurettet, men udadtil altid mestrende dronning af dronninger. Pavestolens trone og det pavelige palads i Avignon var ikke immune. Paven, kardinalkollegiet og de apokryfe kardinaler var alle lige store bytte i hendes spil. Og inden i dem alle vævede hun sit spind.

Château Rouge ~ Byen Avignon ~ April 1347

Avignons Château Rouge tjente som bevogtet residens for adskillige College Cardinals. En vagt stationeret ved slottets bagindgang flyttede sine fødder – den prikkende smerte sad i hans venstre hæl. Han gennemsøgte sin støvle, men fandt ingen hævet nagle; ingen splint eller torn indeni, men han mærkede den igen: et stik som en lille dolk, der stak ham i hælen. Det ville ikke give ham fred. Han studerede det døde område. Ikke et sjæl sagde lyd i den sene time. Med et stjålet blik mod den buede indgang til sin post listede vagten sig ind i buskadset, der flankerede slottets tykke stenmure. Han klappede håbefuldt på lommerne og smilede, da han fandt et foldet ark papir i en vestlomme. Lænet op ad væggen snørede han sin støvle op og gled papiret ind i den. Han var lige ved at binde snørebåndene igen, da den lange skygge af en hættekædet skikkelse faldt over ham. I panik rettede han sig hurtigt op og var næsten ved at falde.

"Vagt. Du er ikke på din post," sagde præsten sagte. "Hvorfor?"

Vagten bevægede sig hen imod buen og så fortvivlet ud, og den skyggefulde skikkelse bevægede sig også for at blokere ham. "Jeg hørte en lyd, broder," stammede han. "Det var kun haner, der sad og sov i... busken."

"Åh, haner der sidder og sover. Jeg forstår." I bedre lys så soldaten præsten som høj og temmelig

kraftig, med fyldigt sort hår. Han så dog ud til at have øje på brostenene, da hans Mørke øjne glimtede hen over vagtens ansigt, de var gennemtrængende som dolke. "Du jagter klukkende haner med en løs støvle?"

"Jeg bemærkede det ikke, broder."

"Ah, jeg forstår. Du lagde ikke mærke til de løse snøreband." Den bløde stemme var en uhyggelig modsigelse. til de glimtende øjne, der sætter vagtens tænder på spidsen. "Vis mig dine ordrer, vagt." Dette øjeblik."

Soldaten blev taget på sengen – han havde spekuleret på, hvornår denne foruroligende præst ville overlade ham til sin tjeneste – og bøjede sig modvilligt ned og tog sin støvle af. Han trak sin provisoriske bandage tilbage og rakte den til præsten.

„I din snørestøvle? Ah.“ Præsten foldede papiret ud og stillede sig under en vægfakkel for at læse det. „Hvorfor er dine ordrer i din støvle, vagt?“

Vagten tilstod alt. Præsten smilede bredt og gentog de foldede ordrer med ordene: "Så Det ser ud til, at dine ordrer bedst træder under fode. Skal vi holde bekendelsen mellem os?"

"Hvis De vil, broder. Og hvordan kan jeg være til hjælp, broder—øh—" vagten kæmpede for at finde præstens navn.

"Sevalle—ærkebiskop Lou Sevalle—her efter personlig aftale for at se kardinal Jean- Francois Blasi."

"Jeg skal tilkalde våbenmesteren. Han kan arrangere en eskorte." Vagten begyndte at vende sig væk, men præsten greb fat i hans skulder i et smertefuldt greb.

"Jeg ser ud fra dine ordrer, at du er ny i denne post," hviskede den store præst. "Jeg forstår, at du ikke ønsker nogen plet på dig? Jeg behøver ikke at vente på en eskorte; jeg har været her mange gange. Jeg skal nok finde min egen vej."

Soldaten, der sandelig var en rå rekrut og ikke for hastigt i købet, følte en tåge falde over hans sind. Det var bydende nødvendigt, at han adlød hans ordrer; alligevel tillod en fremmed mand ind i slottet, uden ledsagelse? En utænkelig pligtforsømmelse var imidlertid lige så bydende nødvendigt, at han adlød den sagte stemme – og kommandoen i de glimtende øjne.

"Besøgende bliver eskorteret. Jeg må—"

"Er det muligt," afbrød præsten, "at jeg ikke bemærkede dig væk fra din post? Er det ligeledes muligt, at du ikke bemærkede mig komme ind? Hør mig, vagt; tag mig som blot endnu en stille, hvilende hane. Det er sent - jeg er træt. Forstår du, hvad jeg mener?" Vagten kiggede væk og svarede: "Jeg går ud fra det – som du siger. Jeg kender dig ikke."

Jeg har heller ikke set dig."

"En løgn i god hensigt er ingen ond gerning. Godt gået. Jeg skal sørge for, at tjenesten bliver udbetalt tre gange så meget," sagde præsten og klappede vagten på skulderen med et hånligt smil, soldaten ikke så. Han forsvandt under den buede indgang og drev gennem de stille korridorer i

slottet. Præsten kom til et hjørne, og da han rundede det, var hans ansigtstræk og påklædning tydelige, pludselig forandret, forvandlet til en helt anden form. I stedet for en kåbe, bar en fransk ridders kampdragt. På hans bryst glimtede guld og ædelstensbesatte Blasi-korset. Han drejede om et andet hjørne og gik roligt gennem en stenmur, hvor det rustningsklædte ansigt smeltede lydløst sammen med de massive sten.

I kardinal Jean-Francois Blasis soveværelse blafrede et hængende vægtæppe kortvarigt, da ridderens skikkelse gled gennem de solide mursten. Kardinalen vred og stønnede i sin forgyldte seng, hans øjne rullede under øjenlågene, mens de fulgte ansigtstrækkene. af et mareridtslandskab. Jean-Francois rullede hen over den enorme seng, fanget i en drøm, hvor han hurtigt faldt om. Pludselig gispede han og satte sig op med store øjne. Sved glimtede på hans pande. Mareridtet, da det blev opdaget, forsvandt fra rummet. Kardinalens skuldre sank sammen i lettelse, og han lagde sig tilbage på sengen, hans øjne lukkede sig langsomt – og åbnede sig så igen. Mareridtet var alligevel ikke slut. Han satte sig op, hans hjerte flagrede mærkeligt i hans bryst. Der, i hjørnet af rummet, stod den mørke silhuet af en pansret ridder.

„Hvem går der?“ hvæsedes Francois ad det med rædsel i halsen. Skyggen trådte ind i måneskin, der falder ind gennem det åbne vindue.

„Jacques,“ sagde Francois med et kvalt stemme. „Er det dig, Jacques?“ Hans hænder fløj op til hans ansigt i forbløffelse.

"Det er mig, Jean-Francois. Har du klaret dig godt?" Det virkede som om, at ridderen havde et drilsk smil.

"Jeg – sandelig, det har jeg! Jeg har bedt for dig. Hvordan har du det? Og Rene?"

"Rene prædiker, som han altid har gjort. Han samlede det bedst, så jeg ikke besøger dig - han samlede det kan forstyrre dig."

„Åh nej,“ løj Francois. „Slet ikke! Du skal sige til ham, at han skal komme. Sig det til ham, Jacques.“

"Jeg er kommet for at advare dig om noget forfærdeligt, Francois," hviskede ridderen hurtigt.

"Frankrig skal falde til Edward af England i løbet af kun tyve år. Edward skal vinde støtte fra mange franske herrer. Han skal komme fra vest og nord og vinde Burgunds hjerte. Han skal dele Frankrig."

Kardinalen var ret forvirret og svarede: "Selv hvis de fleste af Frankrigs herrer allierede sig med Edward, hvordan skulle han så kunne sejre? Han har ingen dygtig hær!"

„Det skal han,“ sagde ridderen skarpt. „Han har siden forseglet en pagt med Djævelen. Det er Djævelen selv, der taler til Edward om krigens hemmeligheder! Edward skal indtage vores hjemland, Jean-Francois, for at I ikke skal stoppe ham før hans felttog – for at I ikke skal stoppe ham nu.“

Francois' tanker snurrede rundt. "Det er vanvid! Jeg kan ikke stoppe den slags ting. Hvis jeg taler til Hans

"Ærlig hellighed, han skal gøre mig til vanvid," sagde han med rette. "Kan I ikke stoppe disse begivenheder, du og René?"

"Kun du kan stoppe disse begivenheder, Francois."

"Jeg kan ikke forhindre en konges vilje, Jacques. Jeg kan heller ikke befale Djævelen. Jeg er blot en tjener af—"

„Hør mig, Francois.“ Den mørke skikkelse var indigneret og trådte nærmere.

„Apokryfernes Råd ; kender du til det?“

Kardinalen stivnede en smule. Modvilligt indrømmede han: "Det gør jeg - men kun dele af dens sandheder. Hvad med det?"

"De skjuler hemmeligheder, et slags våben til at ødelægge den engelske konge. Du skal tage ansvar for dette våben, Francois. Du skal slippe det løs mod ham. Men først og fremmest... skal lære om dets rette brug. En sådan viden findes i apokryfernes arkiver, i det som nogle kalder: *Naramsin-oversættelserne*. På disse sider skal du lære om designet og virkemåden af dette våben."

"Og hvordan skal jeg få fat i disse ting?" spurgte Francois, uoverbevist. " Arkivet er velbevogtet. Og de bruger ord for at få adgang. Jeg kender ikke disse ord, Jacques! Arkiverne er kun for Rådet."

"Djævelen skal hviske denne hemmelighed i Edwards øre, og Edward skal søge Naramsin-skriftrullerne. Med dem skal hans magt blive større end selv Helligstolen." Han skal tage hele Frankrig, hvis du ikke lytter til mine ord. Francois, du skal fortsætte med denne handling. Hvis ikke for Frankrig og Kirken, så for dine brødre: at vi faldt med grund og ære. Selv engle faldt, for at Guds vilje må ske. Hvis andre må falde, for at flere må leve, er det Hans vilje."

Francois huskede sit mareridt. "Andre? Hvem må falde?"

"Selv Kristus faldt, for at andre kan leve. Jeg må gå, Francois." Ridderen vendte sig væk. "Et øjeblik mere!" råbte Francois.

Ridderen vendte sig om og smilede bredt. "Du er *François de France*. For Guds skyld , red Frankrig. Red os alle." Han vendte sig og forsvandt gennem muren.

„Vent! Nej! Jacques! Jacques!“ Francois sprang ud af sin seng og jagtede den flygtige skikkelse. Han løb gennem sine gemakker og åbnede døren, snublende ud i gangen.

"Jacques!" Alligevel lå de lange korridorer tomme.

Hans brors ansigt var allerede gået over korridoren, var trådt gennem den fjerne væg og ind i en præsts besøgsværelse. Han faldt på knæ. "Jacques! Kom tilbage!" Han hulkede. Døre knirkede op, mens tunge øjne gæster søvni stak hovedet ud.

En sovende præst rørte sig ved råbet uden for sine gemakker, men hans øjne åbnede sig ikke.

En olielampe ved sengekanten oplyste den hellige bog, der lå med ansigtet nedad på hans bryst, med hænderne flettet over den. Ridderen stod ved fodenden af sengen og stirrede ned på den drømmende mand. Langsomt begyndte ridderens rustningsplader at smelte sammen og forandre sig og blandede sig med den skinnende hud af en frodigt skabt kvinde, hendes kød blegte som døden. Hendes øjne, negle og vilde, taljelange hår var alle lige så sorte som ibenholt. Hun var indbegrebet af den rene og skamløse Eva; hun var kilden, hvorfra alle kvinder faldt - og hvorfra alle mænd ligeledes svigtede. Hun var Lucifael. Hun stoppede over præsten og smilede. Mange kvinders stemmer lød fra hendes blege mund. "Det er spild af en mand at være alene - især ikke under mig. Men snart nok."

Præsten skar en grimasse, stønnede i sine drømme, og rullede om på siden. De åbne skrifter væltede ned på gulvet, og hendes bare hæl trampede på dem, da hun trådte gennem slottets ydervæg og kun efterlod et spørgsmål af profan latter, der generede den hellige mand i hans drøm.

Og Lucifaels latter var ganske fortjent – mindre end en måned gik, før det onde frø slog rod.

Slottet Mallow ~ Byen Avignon ~ Maj 1347

I modsætning til Château Rouge, der tilhørte Kardinalkollegiet, tilhørte Avignons Château Mallow det apokryfe råd og var residens for kardinalerne Basiliste og Lean. Da Lean var i England på en pavelig mission, var den ældre kardinal alene på Château Mallow. I sin lejlighed lå Basiliste og sov tungt. Oven på sit rebord, en næsten slukket olielampe kæmpede for at frembringe en flamme og kastede flimrende skygger over en nærliggende fjerpen og blækhus samt et skrevet brev, der bar ordene:

Min kærester kardinal Lean ~

Tilgiv min mangel på styrke, men den største frygt har lagt sig over mig min sjæl. Jeg er nu overbevist om, at kardinal Xaviers død ikke var tilfældig, og at mørke kræfter bevæger sig imod os. De søger adgang til det, vi vogter. Jeg bønfalder dig, vend straks tilbage til Avignon og sammen skal vi insistere på en audiens hos Hans Hellighed, Pave Clemens. Han skal advares om farerne. Skynd dig, min ven. Jeg begynder at frygte for min egen sikkerhed—

Med venlig hilsen, i Hans Helligheds tjeneste ~ Kardinal Basiliste

En frisk brise dæmpede flammen, da bagruden let åbnede sig og dannede en skiftende silhuet. En uartig vagt gled ind i Basilistes soveværelse og satte sig overskrævs på hans bryst, mens han hårdt slog kardinalens mund. Så trak han en dolk og hviskede de spørgsmål, han var blevet bedt om at stille. Basiliste kæmpede, men han var for svag til den stærke soldat. I en Med en ondsindet hvisken advarede den ubudne gæst ham mod at råbe, og det kolde stål mod hans hals gjorde truslen tydelig. Soldaten fjernede sin hånd og ventede på svar.

Trodsende stirrede Basiliste på det silhueterede ansigt uden at sige noget. Kniven bevægede sig langsomt mod kardinalens venstre øje og efterlod en lav grøft af blod. Basiliste kneb sammen. Hans tænder og sagde ingen lyd. Hånden klemte sig igen over hans mund og pressede hans hoved dybt ned i puden. Med sin vægt fastgjort til Basilistes brystkasse, sænkede vagten dolken ned i det ømme kød under øjet. Basiliste skreg gennem næsen, mens kniven skræbede mod væggene i hans øjenhule. Vagten smed øjet ned på gulvet. Da noget af kampen var forsvundet fra den gamle mand, informerede soldaten ham om, at han stadig havde ét øje tilbage at forhandle med.

Basiliste begyndte straks at tale og fortalte alt, hvad han vidste. Da han var færdig, krævede vagten, at han gentog kodeordene fra passagen for at sikre sig, at de var korrekte. Hulkende svor han, at han havde fortalt sandheden – alligevel gled kniven ind i kardinalens højre øje. Igen skreg Basiliste mod den kolde hånd. Igen blev han bedt om at gentage ordene. Han gispede og stammede – ordene var de samme. Overbevist om, at han havde udvundet de oplysninger, han var hyret til at indsamle, flyttede vagten sig op på Basilistes bryst og pressede luften ud af hans lunger. Og efter at kardinalen tav, gled snigmorderen over vindueskarmen og forsvandt ud i den stille aften.

Nogen tid senere mødte han sin mæcen på det hemmelige sted, der var arrangeret efter den uhyggelige begivenhed. En læderpung skiftede hænder, og lejermorderen red ud af Avignons vestport og over Rhône-flodbroen. Men før han havde rejst en kilometer, tog en informeret og ventende tyv med et bredsværd hans hoved – og hans pung. Beviserne på et modbydeligt mord forsvandt ud på det franske landskab. Og gerningsmanden, kardinal Jean- Francois Blasi, havde nu nøglen til hemmelighederne i det apokryfe koncil og dermed de to nøje bevogtede klostre: *Gardiens* og *Cancello*.

[Slut på kapitel 2]

Dette litterære værk blev skabt **d udelukkende i dedikation til**

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leve videre i os alle —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~